

6. Харитонов Є. О. Цивільне право України : підручник / Є. О. Харитонов, О. І. Харитонova, О. В. Старцев. 3-тє вид., перероб. і доп. К. Істина. 2011. URL: http://pidruchniki.ws/1211070846240/pravo/vidpovidalnist_tsivilnomu_pravi (дата звернення: 14.10.2019).
7. Кохановська О. В. Цивільно-правові проблеми інформаційних відносин в Україні: дис. докт. юрид. наук: 12.00.03. Київ, 2006. 544 с.
8. Сліпачук О. Комерційна таємниця на підприємстві. *Справочник економіста*. 2005. №7. С. 67.
9. Виноградова Г., Шпак О. Деякі питання законодавчого забезпечення захисту комерційної таємниці. *Юридичний журнал*. 2004. № 12 URL: <http://justinian.com.ua/author.php?id=552> (дата звернення: 14.10.2019).

Токарська А.М.
*студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н. доцент кафедри
конституційного, адміністративного та
фінансового права ТНЕУ
Шевчук О.Р.*

ТЕОРЕТИКО – ПРИКЛАДНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СЛУЖБИ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Розвиток і ефективне функціонування місцевого самоврядування в Україні значною мірою залежать від встановлення конституційно - правових засад та належної нормативної регламентації служби в органах місцевого самоврядування (муніципальної служби). Правові, організаційні, матеріальні та соціальні умови реалізації громадянами України права на службу в органах місцевого самоврядування врегульовані Законом України «Про службу в органах місцевого самоврядування»[1]. У ньому визначаються загальні засади діяльності посадових осіб, їх правовий статус, порядок та правові гарантії перебування на службі в органах місцевого самоврядування. Із прийняттям названого Закону увага правників до проблематики служби в органах місцевого самоврядування дещо послабла. Аналіз останніх публікацій свідчить про брак комплексних досліджень проблем муніципальної служби. Чимало робіт присвячено роз'ясненню норм чинного законодавства [2, с.68], порівняльному аналізу правового регулювання публічної служби [3], однак, практика діяльності органів місцевого самоврядування свідчить, що сучасне законодавство про муніципальну службу не повною мірою задовольняє зростаючі потреби забезпечення реалізації конституційних прав і свобод людини і громадянина, ефективного виконання завдань та функцій місцевого самоврядування, не відповідає рівню зрілості громадянського суспільства, а тому стримує його розвиток.

Муніципальну службу можна розглядати в різних аспектах: по - перше, як професійну, на постійній основі, діяльність громадян України, які обіймають посади в органах місцевого самоврядування; по-друге, як сукупність норм, правил, стандартів і традицій, якими регламентується службова діяльність по

вирішенню питань місцевого значення в інтересах територіальної громади та наданих законом окремих повноважень органів виконавчої влади; по-третє, як правовий інститут, яким регулюються відносини між територіальною громадою (роботодавцем) і громадянином з приводу умов, методів і результативності служби в органах місцевого самоврядування.

Поняття служби в органах місцевого самоврядування можна розуміти у найбільш загальному соціальному аспекті як вид цілеспрямованої суспільно-корисної та значущої діяльності в суспільному розподілі праці, пов'язаний з виконанням інтелектуальної та іншої розумової (нефізичної) роботи особами, які займають посади в органах місцевого самоврядування, спрямованої на забезпечення здійснення територіальною громадою як колективним суб'єктом свого права на місцеве самоврядування, виконання окремих повноважень органів виконавчої влади, надання управлінських послуг та забезпечення самого управління, соціально-культурного обслуговування населення. Органи місцевого самоврядування не підпорядковуються органам державної влади, однак, місцеве самоврядування не існує ізольовано від держави, у них єдине джерело влади – народ. Простежується функціональна близькість місцевого самоврядування і держави, адже органи місцевого самоврядування, як і органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією і законами України. Гармонійне поєднання зусиль держави і місцевого самоврядування, по суті рівноправних суб'єктів публічної влади, є однією з необхідних передумов оптимальної організації публічно-владного механізму суспільства. Необхідно зазначити, що наведені характеристики місцевого самоврядування щодо соціальної спрямованості, автономності від державної влади, меж діяльності притаманні і службі в органах місцевого самоврядування як виду публічної служби. Місцеве самоврядування здійснюється територіальною громадою як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування. Останні як легальна і легітимна влада здійснюють управління на місцевому рівні, основним механізмом якого є муніципальна служба. Її основні ознаки: а) публічність; б) професійність; в) здійснюється постійно; г) оплатність; д) спрямованість на реалізацію територіальною громадою свого права на місцеве самоврядування. Завдання муніципальної служби обумовлюються функціями місцевого самоврядування. Зміст, принципи і функції муніципальної служби є похідними і визначаються пріоритетними завданнями територіальної громади.

Реформування служби в органах місцевого самоврядування може бути ефективним лише за умови відповідного правового забезпечення цього процесу. Однак робота у цьому напрямі має епізодичний характер. Насамперед, деталізації потребує окреслення правового статусу посадової особи органів місцевого самоврядування. Зокрема, необхідно приділити увагу Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування», оскільки він є концептуально суперечливим, системний аналіз його положень свідчить про брак термінологічної чіткості. Так, відповідно до ст. 2 цього Закону посадовою особою місцевого самоврядування є особа, яка працює в органах місцевого самоврядування, має відповідні посадові повноваження щодо здійснення організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій і отримує заробітну плату за рахунок місцевого бюджету. Законодавець,

формулюючи поняття «служби в органах місцевого самоврядування», встановлює, що це професійна, на постійній основі діяльність громадян України, однак у понятті «посадової особи місцевого самоврядування» використовує термін «особа». Вважаємо, що в даному випадку необхідно використовувати термін «громадянин України».

Однією з характерних ознак посадової особи місцевого самоврядування названо наявність посадових повноважень, разом з тим далі в цьому Законі термін «посадові повноваження» не застосовується, а закріплюються права і обов'язки посадових осіб.

Отже, підсумовуючи викладене, можна зробити висновок, що відображення правових засад служби в органах місцевого самоврядування у чинному законодавстві, котре визначає питання: правового статусу посадових осіб місцевого самоврядування; класифікації посад на службі в органах місцевого самоврядування; відповідальності тощо, є неповним. Вбачається за доцільне запропонувати подальше удосконалення чинного законодавства шляхом уточнення існуючих та встановлення нових правових засад служби в органах місцевого самоврядування як професійної та політично неупередженої діяльності на благо держави і громади, а також для гарантування реалізації громадянами України права рівного доступу до служби в органах місцевого самоврядування.

Список використаних джерел

1. Про службу в органах місцевого самоврядування: Закон України від 07 червня 2001 р. № 2493-III. Дата оновлення: 11.10.2017. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/249314> (дата звернення: 20.10.2019).
2. Бойченко В. Проблемні питання розмежування понять "посадова особа" та "службова особа" при виконанні рішень та застосуванні норм адміністративного примусу державним виконавцем. *Юридичний радник*. 2006. № 5 (13). С.68 – 70.
3. Левківська Н. Поняття "посадова особа місцевого самоврядування": проблемні питання правового регулювання в Україні. URL: http://academy.gov.ua/ej/ej9/doc_pdf/Levkivska_NV.pdf (дата звернення: 20.10.2019).

Фасова В.С.

*студентка магістратури
юридичного факультету*

*Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: д.ю.н., доцент, професор
кафедри цивільного права і процесу ТНЕУ
Теремецький В.І.*

Щодо ПИТАННЯ ПРО форми захисту майнових прав дітей

Відповідно до ч. 1 ст. 2 ЦК України учасниками цивільних відносин є фізичні особи та юридичні особи. Фізична особа здатна мати усі майнові права, що встановлені цим Кодексом, іншим законом (ч. 3 ст. 26 ЦК України). Отже, діти, так само як і повнолітні фізичні особи, можуть володіти майновими